

— Ами ако не можеш да излѣзешъ, — прошепна уплашено майка ѝ.

— Ще излѣза. Времето още е топло и моитѣ стопани спятъ при отворенъ прозорецъ.

Като каза това, Мичка изтича при Минко. Той я грабна, почна да я милва и занарежда:

— Мичке, Мичке, колко се изплашихъ! Помислихъ, че нѣкой те

открадна. Тукъ стой, моето котенце! А сега, ела да закусимъ. Часътъ вече минава петь.

Минко изнесе закуската си — една паничка млѣко. Отсипа отъ него и на Мичка.

Мичкината майка видѣ всичко това. Нейното сърдце се препълни съ радостъ. Тя разбра, че чедото ѝ е попаднало на добро мѣсто.

Следва

Е. Кювлиевъ

БОЯТЪ ПРИ АХЕЛОЕ

Шуми рѣката Ахелое,
шуми и Черното море,
и въ тоя часъ бушува боятъ,
и тѣтне равното поле.

А сводътъ сякашъ сѣнки сплита
и пжтътъ чезне въ облакъ прахъ:
стрели се сипятъ надъ главитѣ
на тѣзъ, които въ шурмъ, безъ страхъ,
летятъ сега напредъ стихийно,
че съ тѣхъ лети и Симеонъ!

Но, ето, буря сякашъ вие:
ей, падна царствениятъ конь
всрѣдъ чужди жертви, на полето!
И ободрени, съ бѣсенъ викъ,
прииждатъ бързо враговетѣ,
настѣпватъ шумно всѣки мигъ.
Ала не стрѣскаатъ се борцитѣ:

предъ тѣхъ проблѣсва остъръ мечъ,
и Симеонъ, останалъ читавъ,
повежда всички, съ бодра речъ:

— Напредъ — къмъ подвизи, момчета,
чеда на жилави дѣди!

Следъ мене мощно врѣхлетете,
бждете храбри до единъ!

*

Ликуватъ пакъ бойцитѣ силни,
ликува българскиятъ тронъ,
и пакъ, подъ Божия закрила,
кѣнти въвъ радостъ всѣки домъ.
И грѣй небето лжчезарно,
и свѣти отдалечъ Преславъ,
че отъ победа иде царътъ —
водачътъ смѣлъ и величавъ!

Ненчо Савовъ

